

За мить щастя

Автор:

[Олесь Гончар](#)

За мить щастя

Олесь Гончар

«За мить щастя» Олесь Гончара – це психологічна новела***. Дія відбувається у перші повоєнні роки, головний герой твору – молодий артилерист Діденко – закохується у незнайомку, але їхня любов обертається трагедією. Світ умовностей проти свободи вічного почуття – саме таким є центральний конфлікт новели «За мить щастя» Олесь Гончара, яка є обов'язковою частиною шкільної програми. Найвідомішими творами автора є романи «Собор», «Тронка», «Прапорonosці», новела «Модри камень».

Олесь Гончар

ЗА МИТЬ ЩАСТЯ

Новела

У тропічному місті Рангуні, де молоді смаглочолі солдати стоять з автоматами на постах у своїй джунглярній зеленавій одежі, в місті золотих пагод – храмів, що підносяться в небо стогами жовтогарячого жнив'яного блиску, в місті, де рано ніч настає і в присмерках палацу, мовби вихопленого з казок Шехерезади, майне раптом обличчя з прекрасним профілем камеї, а на сцені, відданій східним розкошам пластики, співають руки танцівниць, тчуть пісню кохання під звуки дивного інструмента (назва якого так і зосталась тобі невідома!), – в той жагучий, по-тропічному паркий рангунський вечір з фантастикою музики, краси і мрій піднебесних згадалася чомусь ця давня історія, історія інших широт...

Літо було, перше повоєнне літо, виноградники зеленіли, і перші снопи виблискували в полях.

Сліпучий день, коли світяться стерні, а шляхом, що стелиться з нашого табору до найближчого містечка, артилерійські трудові наші коні тюпають. Тільки не гармату тягнуть за собою, не в артилерію впряжені, а в звичайну бочку-водовозку. Високо на ній в пілотці набакиреній, в медалях на всі груди сидить Діденко Сашко, артилерист. Про демобілізацію думає хлопець, не інакше. Бо всі ми в ці дні тільки тим і живемо, що скоро додому, а там кожного з нас жде любов. Того своя, того своя, а кого просто невідома, туманна. Насвистує, наспівує бравий водовоз, недбало пустивши через чоло пасмо пшеничного чуба. Дунайське небо шовками – блаватами переливається, літо горить, пашіє, хмелить хлопця.

Яке роздолля навкруги! Під час війни, коли випадало опинитися в горах скелястих уночі, у хвищу, в завірюху, не раз кортіло йому крикнути, гукнути, гогокнути так, щоб луна покотилася по всіх Карпатах. Але тоді не можна було. Тоді люди жили нишком, потайки, покрадьки. Передній край галасу не любить. Зате зараз Діденко, виїхавши за межі табору, має волю гогокати на всю душу:

– Го – го – го – го – о – о!

– Співаєш? – сміючись питає зустрічний водовоз із сусіднього полку.

– А що – погано?

– Ні, не погано. Так і вовк у степу співає.

– Давай удвох!

– Давай!

І вже у дві горлянки:

– Го – го – го – го! Го – го – о – о!

Лунає, розкочується навкруги, аж поки вони й роз'їдуться, а найдальші женці, випроставшись, весело поглядають на шлях.

Ніхто не відгукується на Діденкове гогокання.

А хміль сонця нуртує душу, і в голову лізе всяке таке, що чув про любовці фронтів, про знайомства в медсанбаті, а то й з місцевими грішницями, – таланить же іншим! А йому – що йому випадало? Гармату тільки й знав у житті, з нею пройшов півсвіту, перемісив багнюки! Понад хмарами з нею був, плацдарми тримав, – за гарматним боем ніколи й на дівчат було озирнутись. І ось тепер в'їжджає в палаюче літо на своїй водовозці, спраглий, самотній.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купить: https://tn.knigapoisk.com/ru/gonchar_oles/za-mit-schastyu

Текст предоставлен ООО «ИТ»

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию: [Купить](#)